

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 100.422 van 29 oktober 2001
in de zaak A. 83.170/XIV-4024.**

In zake : XXX
 wonende te 2060 ANTWERPEN,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Moldavische nationaliteit, op 26 maart 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 21 december 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikking van 6 mei 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 20 juni 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 september 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden
samengevat :

1.1. XXX, van Moldavische nationaliteit, komt op 13 december 1996 samen
met haar echtgenoot I. J. K. en hun zoon J. J. K. in het Rijk aan.

1.2. Verzoekster vraagt op 16 december 1996 de status van vluchteling aan.

1.3. De aanvraag wordt op 1 april 1998 door de Commissaris-generaal voor
de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en
de staatlozen rust op volgende redengeving :

“Betrokkene die woonachtig was te Kishinev en van Moldaafse nationaliteit is, zou op 10 december 1996 samen met haar echtgenoot K. I. J. (OV 4.594.994) en haar zoon K. J. J. (OV 4.594.995) Moldava verlaten hebben in het bezit van een geldig nationaal paspoort. Betrokkene zou op 13 december 1996 in België aangekomen zijn en vroeg op 16 december 1996 het statuut van vluchteling bij de Belgische autoriteiten aan. Uit de verklaringen van betrokkene blijkt dat zij tot juni 1992 woonachtig zou geweest zijn in Bendery. Deze stad gelegen aan de Dnjestr-rivier zou volgens haar verklaringen in de maand juni 1992 het strijdtoneel geweest zijn van zware gevechten tussen militairen van de nationale Moldaafse overheid en separatistische Transdnjestriscche troepen. Betrokkene zou vanuit haar appartement, gelegen op de 9de verdieping, een goed uitzicht gehad hebben op de krijgsverrichtingen en zou informatie omtrent de troepenbewegingen via de telefoon overgemaakt hebben aan de Moldaafse strijdkrachten. Betrokkene zou hiermee begonnen zijn op 19 juni 1992 en zou tot 21 juni 1992 aan deze strijdkrachten informatie overgemaakt hebben. Op 22 juni 1992 zouden betrokkene en haar echtgenoot in hun appartement zijn opgepakt door Transdnjestriscche troepen en zouden ze overgebracht zijn naar een ex-KGB gebouw in de stad, dat dienst deed als militair bureau van de Transdnjestriscche separatisten. Betrokkenes echtgenoot zou op het appartement zijn afgeranseld door de separatistische militairen, haar echtgenoot zou op het militair bureau vernederingen ondergaan hebben. Betrokkene en haar echtgenoot zouden daarna een schijnexecutie ondergaan hebben. Ze zouden door één persoon beschoten zijn en drie á vier personen zouden als toeschouwer getuige geweest zijn van de schijnexecutie. Daarna zouden ze in een aansluitend gebouw zijn opgesloten. Tijdens de opsluiting zouden ze constant bedreigd worden zijn. Om de dertig minuten zou een persoon hen komen melden zijn dat hun executie nakende was. Eén persoon zou zelfs geprobeerd hebben betrokkene te slaan omdat een separatistische soldaat gesneuveld was. Op 25 juni 1992 zouden ze door hun zoon bevrijd zijn. Aangezien er in de buurt van het gebouw waar betrokkene en haar echtgenoot waren opgesloten hevige gevechten zouden uitgebroken zijn, was het gebouw verlaten en zou betrokkenes zoon de mogelijkheid gezien hebben zijn

ouders te bevrijden. Betrokkene en haar echtgenoot zouden daarna de stad uitgevlucht zijn en zouden met een bus de stad Odessa in Oekraïne bereikt hebben. Via het noorden van Oekraïne zouden ze dan Moldava opnieuw binnengekomen zijn om zich daarna in Novi-Aneni een stad in de buurt van Bendery, doch in het door Moldaafse leger gecontroleerde gebied, in een hotel te vestigen. Daar zouden ze ongeveer een drie-tal maanden verbleven hebben. Betrokkene en haar echtgenoot zouden ondertussen van de Moldaafse autoriteiten het statuut van vluchteling verkregen hebben, ze zouden naar Kishinev verhuisd zijn en zouden aldaar een woonplaats gekregen hebben. Betrokkene en haar echtgenoot zouden in Kishinev geen nationaal Moldaafs paspoort gekregen hebben, doch een voorlopig attest en zouden als gevolg daarvan niet kunnen stemmen hebben, noch zou zij hierdoor in Kishinev werk gevonden hebben. Uiteindelijk zouden ze door bemiddeling van de presidentiële diensten dan toch een paspoort gekregen hebben. Betrokkene zou van de Moldaafse overheid een appartement ter beschikking gekregen hebben voor mensen die meegevochten hadden in de oorlog. In deze woonblok van betrokkene zouden slechts twee gezinnen gewoond hebben van Russische origine. Op de dag dat de slachtoffers van de oorlog herdacht werden, zou betrokkene steeds verplicht geweest zijn haar woning te verlaten omdat, ondanks haar Moldaafs staatsburgerschap, zij geïdentificeerd werden met de Russische vijand. Eveneens zou betrokkene diverse malen door tramcontroleurs zijn lastiggevallen. Betrokkene en haar echtgenoot zouden namelijk in het bezit geweest zijn van een kaart die hen als oudstrijders in de oorlog toeliet gratis gebruik te maken van het openbaar vervoer. De controleurs zouden niet geloofd hebben dat Russischtaligen over een dergelijke kaart konden beschikken.

Niettegenstaande de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 26 februari 1997 de asielaanvraag ontvankelijk te verklaren, blijkt uit het onderzoek ten gronde dat betrokkenes beweringen ondermijnd worden door de tegenstrijdige verklaringen afgelegd tussen de echtgenoten tijdens het interview ten gronde. Zo verklaarde betrokkene van 22 tot 25 juni 1992 samen met haar echtgenoot in het militair commissariaat van de separatisten te Bendery te zijn opgesloten. Betrokkene verklaarde dat ze tijdens hun opsluiting constant bedreigd werden. Zo zou er om de dertig minuten een persoon hen komen zeggen hebben dat hun executie nakende was. Eén persoon zou tijdens haar gevangenschap zelfs geprobeerd hebben haar te slaan omdat een separatistische soldaat gesneuveld was. Haar echtgenoot daarentegen beweerde in die periode met niemand contact te hebben gehad en niets te eten, noch iets te drinken te hebben gekregen. Daarnaast verklaarde betrokkene dat ze tijdens de schijnexecutie door één persoon werden beschoten doch dat er drie á vier personen (enkel bewakers) als toeschouwer getuige waren van de schijnexecutie. Haar echtgenoot daarentegen verklaarde dat ze tijdens de schijnexecutie werden beschoten door twee personen en er geen toeschouwers waren bij de executie.

Betrokkenes asielaanvraag is hoofdzakelijk gebaseerd op dezelfde motieven als deze naar voor gebracht door haar echtgenoot K. I. J. Uit grondig onderzoek van het dossier van deze laatste blijkt dat dit geen elementen bevat die toelaten de door hem geuite vrees als gegrond te aanzien in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Ook ten aanzien van haar zoon K. J. J. kan geen gegronde vrees voor vervolging weerhouden worden.

Al deze elementen samen beschouwd laten niet toe te besluiten dat er voldoende elementen voorhanden zijn om te stellen dat er in hoofdte van betrokkene een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.”.

1.4. Verzoekster tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 16 april 1998 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.5. Op 21 december 1998 wordt verzoekster, bijgestaan door haar toenmalige raadsman, gehoord.

Dezelfde dag neemt de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd.

De beslissing, waarbij het hoger beroep wordt verworpen, rust op volgende redengeving :

“Overwegende dat appellante zich beroept op de motieven die ingeroepen werden door haar echtgenoot en geen eigen motieven inroept;
Overwegende dat de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van haar echtgenoot geweigerd werd door de Vaste Beroepscommissie op 21 december 1998;
Overwegende dat appellante niet aantoonde wanneer ze haar land verliet en ze in België toekwam;
Overwegende dat de appellante niet aantoonde dat zij de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging zoals bepaald in art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951,”;

2.1. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1.1. Overwegende dat in het eerste middel en in het eerste onderdeel van het tweede middel verzoekster zich aansluit bij de door haar echtgenoot tegen de te zijnen opzichte genomen beslissing aangevoerde middelen;

2.1.1.2. Overwegende dat de beslissing die ten aanzien van verzoekster werd genomen, rust op de niet-erkenning van haar echtgenoot als vluchteling; dat indien het beroep van haar echtgenoot wordt verworpen, deze beslissing definitief wordt en verzoekster niet langer de onwettigheid ervan kan aanvoeren;

2.1.2.1. Overwegende dat in het tweede onderdeel van het tweede middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsverplichting, verzoekster laat gelden dat in de te haren opzichte genomen beslissing wordt verwezen naar de beslissing van haar man alsof zijzelf geen redenen heeft ingeroepen, dat uit het dossier blijkt dat zowel haar man als zijzelf problemen hebben gehad en werden gearresteerd, dat haar problemen gelijklopend zijn, doch niet alleen gebaseerd op de problemen van haar man, dat dan ook ten onrechte alleen naar de motieven van de man wordt verwezen;

2.1.2.2. Overwegende dat blijkens de verklaringen van verzoekster ze haar echtgenoot niet enkel wegens diens problemen was gevolgd, maar zijzelf ook problemen had gekend in Moldavië, land dat ze samen met haar man was ontvlucht, enerzijds, uit schrik voor wraakacties vanwege de Transdnjestrise separatisten en, anderzijds, wegens de discriminatie van Russischtaligen in KISHINOV; dat zo beide echtgenoten dezelfde

motieven inriepen het in hoofde van de man als van diens vrouw evenzeer om persoonlijke asielmotieven ging; dat in de bestreden beslissing dienvolgens ten onrechte wordt overwogen dat door verzoekster “geen eigen motieven” werden ingeroepen; dat bij weeromstuit de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen er zich ter afwijzing van de aanvraag van verzoekster niet kon toe beperken te verwijzen naar de niet-erkenning van haar echtgenoot, maar ze -zoals in de beslissing voor deze echtgenoot- nader op de door betrokkene ingeroepen asielmotieven had moeten ingaan; dat de enkele overweging “dat appellante niet aantoont wanneer ze haar land verliet en ze in België toekwam” vanzelfsprekend niet voldoende is om de verwerping van verzoeksters aanvraag te schragen; dat het tweede onderdeel van het tweede middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 21 december 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd XXX als vluchteling te erkennen.

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van voormelde Commissie worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van deze commissie.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
negenentwintig oktober tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.